

цы на совершенно гладно сърдце въ онъзи день, въ кой-то они пристапвѣтъ къмъ причащеніе-то. Това въздържаніе отъ пищѣ и питіе требѣ да ся наченва отъ вечерь-тъ предъ онъзи день, въ утринѣ-тъ на кой-то намѣренны-тъ ще ся причащавѣтъ. Само на престарелы и больны челоувѣцы, по-слабость-тъ на силы-тъ имъ, позволявася да прѣимѣтъ мало пищѣ отъ вечерь-тъ, и това не по-поздно отъ полунощи.

Христіанинъ-тъ като ся причести съ Свѣтѣи-тъ Тайны първо дълженъ е да ги погълтне и напослѣдъ да поцѣлува край-тъ на чашѣ-тъ, какъ сѣщо-то Христово ребро, изъ кое-то истекла кръвь и вода; и напослѣдъ като отстѣпи мало, дълженъ е, отъ благодарно чувство, да ся поклонѣ, не дору до землѣ-тъ (за пазанье на прѣеты-тъ Тайны), — и да не плюва до колѣ не похапне антидоръ (мѣстодаръ) и ся напѣе теплотѣ (\*); напослѣдъ чинно, безъ да ся разговора, дълженъ е да стои на мѣсто-то си доколѣ ся кончи литургія — та и доколѣ послуша благодарны-тъ молитвы по свѣтѣе-то причащеніе.

в) Больны-тъ, ако и да не сѣ опасны, требѣ да ся прѣобщавѣтъ безотлагательно. Не правѣтъ добрѣ онизи, кои-то повиквѣтъ священникъ-тъ къмъ больный-тъ въ предпослѣдны-тъ му вече минуты на животъ-тъ му, както ся изражавѣтъ за напѣтованье (на онъзи свѣтъ), така чото священникъ-тъ ся являва въ такво время предъ одѣръ-тъ на больный-тъ не какъ вѣстникъ на миръ, и успокоительнѣ-тъ Божіѣ благодать, преподаваемѣ въ Свѣтѣи-тъ Тайны, а поскоро какъ вѣстникъ (хаберджія) и предтеча на смърть. Да въ послѣдны-тъ минуты на животъ-тъ и самъ больный-тъ нерѣдко губи сознание-то и языкъ-тъ си. Грѣхъ-тъ и отвѣтственность-та (джуабъ-тъ) за подобно отлаганье пажда вразъ окружающѣи-тъ больный-тъ! Освѣнъ това, принуждавася челоувѣкъ да ся признае чи не малцина скоро не допушѣтъ священникъ-тъ со свѣтѣи-тъ дары при больный-тъ; да и сами больны-тъ по нѣкой пѣтъ желятъ да ся прѣобщѣтъ предъ самѣ-тъ смърть. Прѣобщеніе-то на най Свѣтѣе-то Таинство, кое-то соединява челоувѣкъ-тъ со Христа, водворява миръ въ душѣ-тъ на больный-тъ, и кое-то служи за-

---

(\*) Въ единомысленнѣ-тъ и единокръвнѣ намъ русѣѣ обычай е: кога има причастници, предъ свѣтѣи-тъ врата на алтарь-тъ въ църквѣ-тъ, да прѣготовлявѣтъ вразъ особитѣ столѣ антидоръ и вино съ теплотѣ за да хапнѣтъ и споласкѣтъ причастници-тъ уста-та си.